

Arrest

nr. 48 637 van 27 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 juni 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die loco advocaten E. MATTERNE & Mr. N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 juni 2001 een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met de heer T.H.R.

1.2. Nadat ze in het Rijk op 10 september 2008 aankwam met een paspoort voorzien van een visum gezinshereniging, werd verzoekster in het bezit gesteld van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 27 januari 2010 werd door de politie van de stad Antwerpen een “onderzoek samenwonen” uitgevoerd.

1.4. Op 17 juni 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 13 juli 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Reden van de beslissing (1)

0 De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (art. 11, § 2, eerste lid, 1° van de wet):

Uit een samenwoonstverslag d.d. 27.01.2010 opgemaakt te Antwerpen, blijkt dat zowel betrokkene als haar echtgenoot niet aan te treffen waren op bovenvernoemd adres. Geen naam op bel/bus, geen reactie op herhaaldelijke uitnodigingen. De samenwoning tussen beide echtgenoten kon bijgevolg niet vastgesteld worden.

Voor beiden is er een voorstel tot ambtelijke schrapping sedert 27.01.2010.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. “

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster, rekening houdend met haar betoog, een schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet alsook een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster betoogt als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Gelet op het feit dat verzoekster het grondgebied moet verlaten en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De

beslissing tot het verlaten van het grondgebied is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Dat de Staatssecretaris volstaat te stellen dat de samenwoont tussen betrokkene en haar echtgenoot niet meer kon worden vastgesteld aangezien zij niet aan te treffen waren te Antwerpen aan de (...), waardoor het verblijfsrecht van verzoekster wordt ingetrokken.

Hij vervolgt door te stellen dat er geen naam op de bus / bel was terug te vinden en dat er geen reactie kwam op herhaaldelijke uitnodigingen.

Dat het van belang is op te merken dat verzoekster en haar echtgenoot echter wel samenwonen en zodoende op hetzelfde adres verblijven.

Dat verzoekster daarenboven ook rechten kan putten uit art. 8 EVRM. Verzoekster heeft immers het recht overeenkomstig artikel 8 EVRM om een gezin te vormen in België.

Dat de Staatssecretaris er aldus ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden dat verzoekster en haar echtgenoot thans samenwonen.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom verzoekende partij het grondgebied moet verlaten om terug te keren naar Bangladesh. Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing tot weigering van het verblijfsrecht, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijk bevel krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op haar van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitel over.

Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

2.3. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat ze de formele motiveringsplicht geschonden acht wanneer de bestreden beslissing in fine verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Te dezen dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing één geheel vormt, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt na de vaststelling dat verzoeksters (verder) verblijf in het Rijk geweigerd wordt. De bestreden beslissing werd getroffen in uitvoering van artikel 26/4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit), dat als volgt luidt: "Indien de minister of zijn gemachtigde, conform artikel 11, § 2, van de wet, beslist om een einde te maken aan het verblijf van de vreemdeling die op basis van artikel 10 van de wet toegelaten is tot een verblijf in het Rijk, geeft hij hem een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit geval mag de termijn voor het verlaten van het grondgebied niet minder dan 30 dagen bedragen. Het gemeentebestuur geeft van beide beslissingen kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14ter. De verblijfstitel wordt afgenomen." In de aanhef van de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar de toepassing van artikel 26/3 van het Vreemdelingenbesluit, maar dit dient beschouwd te worden als een materiële vergissing, aangezien het model van de bijlage 14 ter, gevoegd bij het Vreemdelingenbesluit, wel degelijk de verwijzing maakt naar artikel 26/4 van het Vreemdelingenbesluit. Er dient dus geconcludeerd te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat vervat is in de bestreden beslissing wel degelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is, aangezien er naast juridische overwegingen ook feitelijk uiteengezet wordt waarom verzoeksters verblijf geweigerd wordt. De motivering draagt de bestreden beslissing en is bijgevolg afdoende en deugdelijk. Waar verzoekster in haar betoog nog lijkt te willen aangeven dat een ruimere motiveringsplicht voortvloeit uit artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat deze bepaling betrekking heeft op beslissingen die worden genomen met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd echter getroffen op grond van artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 26/4 van het Vreemdelingenbesluit. De verwijzing naar artikel 8 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Waar verzoekster de mening toegedaan is dat

de bestreden beslissing “*extreem summier*” gemotiveerd is wijst de Raad erop dat, zo al mocht vaststaan dat de motivering van de bestreden beslissing zeer summier is, dit gegeven op zich niet inhoudt dat de motivering niet afdoende is. Te dezen merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoekster te verplichten terug te keren naar Bangladesh, doch enkel inhoudt dat ze het grondgebied van het Rijk moet verlaten.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekster inhoudelijke kritiek uit op het motief van de bestreden beslissing dat er toe strekt te stellen dat verzoekster niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (art.11, §2, eerste lid, 1° van de wet). De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116 486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 11§2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven: (...)

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;”

Artikel 10§1, 4° van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. (...)”

2.6. In het administratief dossier bevindt zich het verslag van de politie van de Stad Antwerpen van 27 januari 2010 inzake het “*onderzoek samenwonen*” waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Het verslag bevat de volgende informatie:

“Bestaat er een effectieve en familiale relatie tussen betrokkenen?

Wat zijn uw bevindingen na grondig onderzoek ter plaatse?

Verslag:

Geen naam bel/bus, geen reactie op herhaaldelijke uitnodiging/opgehangen in gemeenschappelijke hal”

2.7. Verzoekster poneert dat zij en haar echtgenoot “*echter wel samenwonen en zodoende op hetzelfde adres verblijven*”. Zij poneert verder dat de staatssecretaris “*aldus ten onrechte geen rekening mee gehouden heeft dat verzoekster en haar echtgenoot thans samenwonen*”. Met dit bloot betoog toont verzoekster niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing puurt uit het hierboven vermelde politieverslag, met name dat de samenwonen tussen beide echtgenoten “*niet vastgesteld (kon) worden*”, kennelijk onredelijk is. Verzoekster betwist de vaststellingen die gemaakt werden in het politieverslag waarop de bestreden beslissing steunt, niet. Te dezen dient nog opgemerkt te worden dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

2.8. Waar verzoekster een schending van artikel 8 EVRM opwerpt, merkt de Raad op dat verzoekster met haar nauwelijks uitgewerkt betoog niet *in concreto* en *in specie* aantoont dat zij hier een gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 E.V.R.M.

Dientengevolge is het enig middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. GEES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

M. EKKA